

Septembris 2015 3 84

Marija un Marta

○ Žurnāla tēma

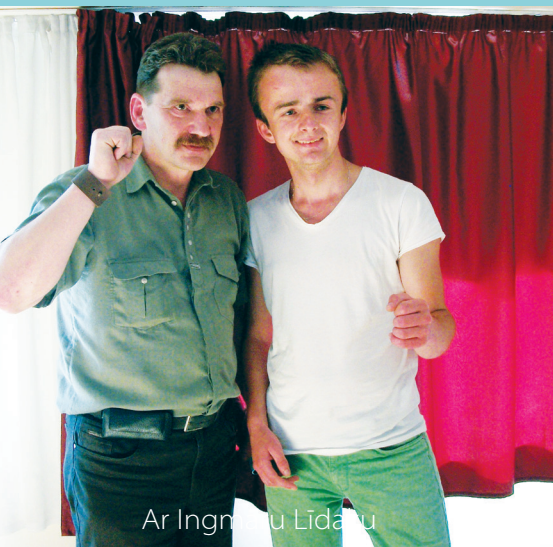

Pastaigā

Viesošanās Kristīgie klauņi

Nometne īpašajiem bērniem „Cerību Planēta” Pelčos, rakstu lasiet 7. – 9. lpp.

Ar Ingridu un Līdānu

Māris Oļte māca makšķerēt

Brīvdabas koncertā

Saturs

4. Pasākumi. Sveicam
5. Ziņas no Pasaules Baptistu alianse
6. Palīdzība Sīrijas bēgļiem Libānā
7. E.Lapiņa, Cerības ceļojums laikā
8. Īpašo bērnu nometne Pelčos
10. Nometne "STAROjums" Saldū
12. Saruna ar Līgu Strikmani
14. Seminārs Līgatnē
15. Nometne "Mana mīlotā"
16. Jelgavas trešdienīši
23. AMNIS jaunākās grāmatas
24. LBDS Dziesmu svētki Cēsīs
27. Intervija ar Aiju Bīriņu
33. M.Martinsones liecība
36. Skārienjutīgā laikmeta turpinājums
38. Cepsim sklandraušus

Tver mirkli un staro!

Tvert mirkli – tā tikām skubinātas nometnē "STAROjums" Saldū.

Tik grūti ikdienā ieraudzīt to lielo skaistumu, to milzīgo laimi.

Notver, izbaudi un pateicies par maziem mirkļiem, kas kā saules zaķīši uzmirdz šur un tur, šad un tad!

Kā mirklis vasaras vidū iemirdzējās Pelču nometne mūsu īpašajiem draugiem. Mazs mirklis, ko atkal gaidīt veselu gadu.

Kā zelts iemirdzas brīži, kad varam būt kopā viens ar otru, kopā ar Kristu – draudzībā, klusēšanā, saskaņā, pateicībā.

Savērsim šos mirklus kā pērles un starosim!

Redaktore

mm

Izdevējs:

LBDS (Latvijas Baptistu draudžu savienības)
SKA (Sieviešu kalpošanas apvienība)
E-pasts: tabita.mm@inbox.lv

Redkolēģija:

Solvita Zīvere, Līvija Godiņa, Lidija Saulīte,
Sarmīte Biķe, Tabīta Runce (redaktore)
Maketētājs: Raitis Lasmanis
Pirmā vāka foto: dekorācija no SKA nometnes
(izmantots Pasaules Baptistu sieviešu logo
Celies un staro)

Informācija no Sieviešu kalpošanas apvienības

Mīļie lasītāji!

No sirds pateicamies par jūsu atbalstu mūsu kopīgajai kalpošanai.

Pateicība visiem, kas dažādos veidos atbalstīja nometni bērniem un jauniešiem ar īpašām vajadzībām, kas notika Pelčos.

Nesen beigusies nometnē Saldū. Liels prieks bija vērot atsaucību un redzēt gan pazīstamas sejas, gan jaunas, kas pirmo reizi bija nometnē, un visi sajūtām vienotību un prieku, ko dod Kristus klātbūtne.

Turpināsim kalpot – mīlot Dievu un darot darbus, uz ko Viņš mūs aicina!

Lūgsim par Solvitu un Andri Zīveriem, ejot cauri grūtai slimībai!

Tuvākie NOTIKUMI:

15. - 18. oktobris un 22. - 25. oktobris - ENTRUST mācības Rīgā

2. novembris - Pasaules Baptistu Sieviešu Lūgšanu diena

7. novembris – Sieviešu Kalpošanas apvienības KONGRESS Rīgā.

Aicinām piedalīties ikvienu, kurai interesē kalpošana sievietēm draudzē un sabiedrībā!

Esiet aicinātas iesūtīt savus kandidātus SKA padomes vēlēšanām!

Lūgums pieteikties: marta.kalpo@lbds.lv vai tel. 26834744

SVEICAM!

Sirsniņīgi sveicam jubilejās Sieviešu kalpošanas vadītājas:

16. oktobrī - **Elvīrai Skudrovai** – 75 (Vaiņodes draudze)

28. oktobrī - **Birutai Vaitovskai** – 75 (bijusi MA padomes locekle un vadītāja Jelgavas draudzē)

SKA birojs Rīgā

Lāčplēša ielā 37, Rīga, LV-1011

Atvērts trešdienās 10:00 – 17:00

Tel.: 26834744

E-pasts: marta.kalpo@lbds.lv

SKA vadītājas v.i. Livija Godiņa

Mob.: 26352823

E-pasts: livija.latvia@gmail.com

www.lbds.lv/nozares/sieviesu-kalposanas-apvieniba

Ziedojumus

Sieviešu kalpošanas apvienībai
varat pārskaitīt uz bankas kontu:

Latvijas Baptistu draudžu savienība

Banka: A/S SWEDBANK

Reģistrācijas nr.: 90000085765

Konts: LV78HABA0551025781989

Norādot ziedojuma mērķi

Pasaules Baptistu alianse (BWA)

www.bwanet.org

Tikko notikušajā BWA kongresā Dienvidāfrikā ievēlēja jauna Pasaules Baptistu alianse vadība. Par prezidentu nākamajiem pieciem gadiem ievēlēts **Ngwedla Paul Msiza** no Dienvidāfrikas.

Kongresā jaunievēlētais prezidents Paul Msiza par kongresa tēmu

"Jēzus Kristus ir durvis" teica:

"Draudzei ir jātur durvis plaši atvērtas, lai cilvēki nāktu pie Kristus. Draudze nav durvju sargi, kuri izlemj, kuru ielaist un kuru nē; durvīm arī nav slēdzenes ar īpašām atslēgām. Jēzus - patiesās, vienīgās Durvis - dāvā ikvienam iespēju ienākt un būt kopā ar Dievu."

Par Pasaules Baptistu alianse Sieviešu departamenta (BWA WD) prezidenti ievēlēja **Ksenija Magda** no Horvātijas www.bwawd.org

Vēlies spīdēt TURCIJĀ?

**EBWU konference – Ūzdere, Turcija,
12. – 15. novembris, 2015**

Lai dotu jums iespēju gūt ieskatu lielajā Pasaules Baptistu alianse kongresā, kas šovasar notika Dienvidāfrikā, Eiropas Baptistu Sieviešu savienība 2015. gada 12. – 15. novembrī riko Sieviešu konferenci Turcijā. Šīs konferences tēma būs tā pati, kā Dienvidāfrikā: „**Celies un spīdi!**”

Apzināties, ka izmaksu dēļ ne katrs var doties uz pasaules konferencēm, tādēļ mēs plānojam šo konferenci, lai atnestu Dienvidāfrikas atmosfēru uz Eiropu. Galvenā runātāja būs tikko ievēlētā Pasaules Baptistu alianse Sieviešu departamenta prezidente Ksenija Magda.

Būs arī ekskursija uz brīnišķīgo, seno, Bibelē pieminēto pilsētu Efezu.

Nāc un pievienojies!

Skaties vairāk informāciju mūsu tīmekļa vietnē www.ebwu.org

vai jautā savas valsts kontaktpersonai (Līvija Godiņa, tel. 26352823).

Iedvesmojies un iedvesmo pēc tam sievietes savā apkārtnē! *mm*

Palīdzība SĪRIJAS SIEVIETĒM

Eiropas Baptistu Sieviešu savienībai ir projekts: *Palīdzības fonds Sīrijas sievietēm*. Mūsu prezidente Aniko Ujvari un komitejas locekle Synnøve Angen bija Libānā 2015. gadā, lai Sīrijas bēgļiem personiski izdalītu preces, ko viņas nopirka par jūsu visu finansiālajām dāvanām. Tas bija emocionāls ceļojums ar dažkārt bīstamām situācijām. Libānas Baptistu Sieviešu apvienības prezidente Saada Malky strādā kopā ar Sīrijas baptistiem un Libānas Izglītības un Sociālās attīstības biedrību. Viņiem ir plāni, lai sāktu īpašu centru Sīrijā – mierīgas mājas sievietēm un bērniem, kuri ir tikuši ļaunprātīgi izmantoti pašā kara vidū.

Pēdējā gada laikā viņi ir nodrošinājuši nepārtrauktu pārtikas palīdzību, kā arī segas, apkures krāsnis un kurināmo pārvietotajām ģimenēm Sīrijā. Diemžēl situācija kopš tā laika nav uzlabojusies un šķiet, ka konfliktam nav gala. Starptautiskās palīdzības organizācijas to ir nosaukušas par „vissarežģītāko bēgļu krīzi šajā paaudzē”, jo nepieciešamās humānās palīdzības mērogs tuvojas tam līmenim, kāds nav redzēts kopš 2. Pasaules kara!

Saada Malky rakstīja e-pastā: „Pašlaik bēgļu skaits, kas ierodas Libānā, palielinās dienu no dienas. Līdz ar to arī vajadzība pēc pārtikas, piena mazuļiem un higiēnas precēm.”

Mēs aicinām iesaistīties arvien vairāk sieviešu šajā projektā, jo jūtamies ļoti savienotas ar šīm mātēm: iztēlojies, ka tev nav pārtikas savam bērnam, tev ir tikai telts kā nojume ziemas laikā, kamēr tu biji pieradusi dzīvot siltā mājā ar pietiekamu ēdamā daudzumu!

Mēs saprotam, ka nevaram palīdzēt visiem, bet zinām, ka varam dot cerību un mīlestību vismaz kādam!

Ja Tev ir iespēja, vari sūtīt savu ziedojumu:

EBWU “Relief fund for Syrian Women”,
Account number: 272728.
Spar- und Kreditbank
Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden eG.
Postfach 1262, 61282
Bad Homburg, Germany, Europe.
BIC: GENODE51BH2
IBAN: DE45 5009 2100 0000 2727 28

EBWU Kasiere: Fabienne Seguin,
e-pasts: treasurer.ebwu@gmail.com

Palīdzības gatavošana Sīrijas bēgļiem,
1. no kr. Synnøve Angen, 3. no kr. Aniko Ujvari

CERĪBAS CEĻOJUMS LAIKĀ

Mīļie brāļi, māsas un visi tie, kuri palīdzējāt, ziedojāt un darbojāties „Cerību planētā”

Bērnu un jauniešu ar īpašām vajadzībām un viņu ģimeņu vārdā sirsnīgi pateicos jums visiem, kuri dažādos veidos palīdzējāt, lai varētu notikt nometne „Cerību planētā”! Pateicos par aizlūgšanām, par ziedojumiem individuāli un Labo darbu dienas ietvaros, par palīdzību sagatavošanās darbos! Īpašs paldies tiem, kuri visu nedēļu pašizliedzīgi kalpoja nometnei! Jūs visi kopā bijāt tie, kuri lika bērnu un vecāku acīs un sirdīs iemirdzēties cerības dzirkstelei. Ticu, ka tā tur kvēlos vēl ilgi, varbūt līdz nākošai vasarai, līdz nākošai nometnei...

*„Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Ar Viņa gādību mēs, kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam un teicam sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību. Bet ne vien par to: mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību, izturība - pastāvību, pastāvība - cerību, **bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots”** (Rom.5:1-5).*

Elita Lapina

SKA projekta „Cerību Planēta” vadītāja

Foto no Pelču nometnes

PELČI 2015

Paula Zveja
Ventspils draudze

Paula ar Ričardu

Tagad rakstu un mēģinu atkal izdzīvot visu piedzīvoto...

Esmu bijusi visās Pelču nometnēs. Un šī nometne manā sirdī, domās un lūgšanās ir ieņēmusi svarīgu lomu. Tā mani ir mainījusi jau no pirmās nometnes dienas, kura bija jau, ak, pirms tik ilga laika - 7 gadiem!

Pelču nometnē es jau atkal saprotu, cik daudz man ir dots un cik daudz no tā visa spēju dot tālāk - bērniem, mammām, brīvprātīgajiem, darbiniekiem un pat Pelču iedzīvotājiem. Liekas, ka gandrīz katru gadu ir reizes, kad raudu. Iemesli ir atšķirīgi - citreiz dēļ bēdām vai no tā, ka nezini kā palīdzēt, ko teikt vai kā iedrošināt, vai arī tieši pretēji - no prieka. Patiesa prieka un mīlestības, kuru es ticu, ka mums dod mūsu Debesu Tētis!

Šī gada nometne bija ļoti īpaša un piepildīta ar tik skaistiem brīžiem! Pat tādiem, kurus jau tagad zinu, ka nekad neaizmirsīšu! Mēs piedzīvojam tik daudz ko - pie mums bija ciemos Māris Olte, kurš ar bērniem veidoja makšķeres un mācīja, kā makšķerēt, un tas prieks, ko bērni saņēma, kad

viņiem izdevās izzvejot kādu zivtiņu, bija tik skaists! Mums bija ciemos kristīgie klauni, mūziķi, leļļu teātris, taisījām paši savas multiplikācijas filmas, bērni brauca ciemos pie briežiem un mežacūkām, mammas atpūtās un ieguva pilnīgu brīvdienu, pie mums bija moči, un tik daudziem bērniem tas bija liels sapņa piepildījums - būt uz motocikla! Un manas acis jau atkal bija slapjas, kad es redzu, ka bērns, kurš nestaigā un kurš nevar nosēdēt - viņu uzsēdina pie motociklista uz moča un šo bērnu no aizmugures tur vēl divi brīvprātīgie - un es saprotu, cik daudz visi dara, lai mēs noliktu sevi otrajā vietā un darītu visu - pat skrietu līdzī mocim - lai tikai bērns to var piedzīvot!

Iepriekšējā gada nometnē biju viena no pasākumu vadītājām un laikā, kad nekas cits nebija jādara - es biju sargengēlis kādam bērnam ar mammīti. Tā iepriekšējā gadā tiku iepazīstināta ar Eviju un viņas dēliņu Ričardu. Mēs ļoti satuvinājāmies, un kad viņi brauca prom - mēs abi raudājām. Kopš iepriekšējā gada nometnes tikāmies vairākas reizes

un viņi kļuva vēl tuvāki manai sirdij. Šogad, kad atkal bijām kopā nometnē, es piedzīvoju vienu no savas dzīves skaistākajiem mirklīem. Biju mazliet aizkavējusies darbinieku sapulcē, kad zvana Evija, lai es skrienot pie viņiem, jo man kaut kas ir jāredz. Ar savu kameru rokās ātri skrēju pie viņiem. Aizskrienot redzēju, ka Evija no kādas mammas ir aizņēmusies īpašu staigulīti un mans mīlais Ričardiņš, kurš nekad savā dzīvē nav staigājis - ar mammas un staigulīša palīdzību staigā. Viņš STAIGĀ! Es raudāju. Ļoti raudāju. Tas prieks, ko mamma izstaro un tie skaļie smieklī, kurus Ričards izsmēja. Viņš bija tik laimīgs. Man vēl joprojām telefonā ir video no brīža, kad Ričardiņš staigā un mēģina spert bumbu. Un vēl joprojām - katru reizi, kad šo video skatos - es raudu, jo tas ir kaut kas tik paties un skaists!

Es nezinu, uz cik daudz nometnēm vēl Dievs dos man aizbraukt. Bet zinu vienu - tā man ir tik vajadzīga! Nedēļa, kad es nedzīvoju sev, bet citam. Tā man tik ļoti daudz liek domāt par mums un Jēzu. Jēzus

Ričards pirmo reizi staigā!

visu darīja tikai mūsu dēļ. Viņš nesūdzējās, nedusmojās, nepukstēja vai neizdomāja sevi paaugstināt. Šī nometne man palīdz vairāk mācīties par Jēzu. Par to, kāds Viņš bija visu laiku. Vismaz vienu nedēļu gadā es mācos būt arvien līdzīgāka Viņam, jo kas gan esmu es, ja man nav Jēzus?

Paldies Dievam par šo nometni! Un paldies Elitai, ka viņa atsaucās Dieva aicinājumam (un izaicinājumam!) šo nometni organizēt. *mm*

TVER MIRKLI!

Mirkļi no Sieviešu kalpošanas apvienības nometnes „STAROjums”

Līvija Godiņa
SKA vadītājas v.i.

Ar sajūsmu un prieku aizritējušas nometnes dienas Saldū. Iegūts iedrošinājums, jaunas atziņas un jauni draugi - gan mazajiem, gan lielajiem.

Aicinājums pārbaudīt sevi, vai neesam kā *Baznīcas sveces*, kas spīd tikai baznīcā un negrib iet spīdēt pasaulē, kur tumsa...

Ne ārējais izskats, amats, stāvoklis ir nozīmīgs, bet Dievs uzlūko sirdi, ko nevar noslēpt ar ārēji labām lietām – savās pārdomās dalījās sludinātājs Andis Smelte.

Kā atrast līdzsvaru starp darbu, ģimeni un kalpošanu – par to mudināja domāt Agnese Megne. Viens no padomiem – tver mirkli! Izdzīvo pašreizējo brīdi, kad darbā ir paveicies, kad esi kopā ar ģimeni vai skaties saulrietu... Izdzīvo šo mirkli, pateicies – tas dos prieku, atjaunos enerģiju.

Dace Šūpule no Vilandes draudzes pagājušajā ziemā iesāka jaunu Sieviešu kalpošanas grupu un gatavoja materiālu „**Sievietes stāsts**”, kas pamatots uz Bībeles stāstiem. **Ja jūsu draudzē vajag idejas un materiālus, ko lietot Sieviešu kalpošanā, iesakām ieskatīties un izmantot šos materiālus: www.sievietesstasts.lv**

Nometnes noslēgums bija misijas svētdiena, kad mācītājs Pēteris Eisāns līdzdalīja savu stāstu, kā Dievs licis viņa sirdī misijas aicinājumu un svētrunā aicināja domāt, kā ikkatram būt misionāram – lūdzot, dodot un dodoties!

Tikko atgriezusies no misijas brauciena, Līga Strikmane liecināja par savām izjūtām un piedzīvojumiem (vairāk par Līgu lasiet 12. lpp.).

Tver mirkli, noliec rūpes!
Lai Kristus miera un gaismas piepildītas dodamies uz priekšu!

Santa Kligača
Ventpils draudze

Nometne jau aiz muguras, bet tās laikā saņemtie iespaidi vēl joprojām ir dzīvi un liek daudz ko apsvērt un pārdomāt. Šī nometne likās mazliet piezemētāka, klusāka, bet tik uzrunājoša, dzīva un milestības pārpilna. Bija brīži, kad sēžot zālē un klausoties mācītāju un lektoru sacītajā, kā arī klausoties liecībās un skaistajās dziesmās, nespēju savaldīt asaras, tās vienkārši ritēja pār vaigiem. Jāpievienojas dažu māsu sacītajam, ka ik brīdi varēju izjust Svētā Gara klātbūtni un pieskārienu. Patikams jaunums bija tas, ka ierašanās brīdī

tikām sadalīti mazajās grupās, un visas nometnes laikā, ik pa brīdim tikāmies, lai dalītos, pārrunātu iespaidus un to, kas šajā dienā katru visvairāk ir uzrunājis. Tas palīdzēja arī tuvāk iepazīt māsas, ar kurām bijām kopā. Ļoti interesanti likās mazo grupu nosaukumi: Naktslampiņa, Svece, Lāpa, Laterna, Spuldze, Šķiltavas, Sērkokociņi, Petrolejas lampa.

Fantastiska likās ideja vakara pasākumam „Apslēptie dārgumi”, kur katra grupiņa attēloja savu gaismekli. Šie priekšnesumi bija pārdomāti un tik dziļi, ka redzētais un sacītais vēl joprojām iespaido, jo esmu cilvēks, kam ir redzes atmiņa un tas, ko redzu, mani uzrunā vislabāk. Ļoti trāpīgs bija priekšnesums par baznīcas svecēm, kas lika aizdomāties par manu kalpošanu, vai arī es bieži aizbildinos ar laika trūkumu, ka neesmu pietiekami zinoša. No sirds izsmieties lika satriecošais klauniņš, bet pateiktā doma bija tik saprotama, un lika padomāt, kā es ziedoju Dievam un līdzcilvēkiem. Pirmajā dienā ļoti aizkustināja priekšnesums, ko sniedza īpašie bērni no Aizputes atbalsta

centra „Roku rokā”. Prātā palicis arī sludinātāja A. Smeltes sacītais, ka Dievs visā meklē mūsu uzticību un tas, kas mūs personīgi uzpilda, ir pavadītais laiks ar Dievu. Patika lūgšanas salīdzinājums ar lāzera staru, ko neredzi, bet kas darbojas iespaidīgi. Sestdien mācītājs Dainis Pandars ļāva ielūkoties sievietes pasaulē, kādu Dievs to radījis – tik atšķirīgu un īpašu. Katra sacītajā atradu pārli. Sapratu, ka nevajag sevi salīdzināt ar citiem, ko visu laiku esmu darījusi, jo Dievs katru ir radījis unikālu, arī mani.

Tās bija trīs neaizmirstamas dienas, kurās varēju izrauties no ikdienas steigas, ieklausīties un pārdomāt, un, protams, bija tik miļi satikt pazīstamās un pirmo reizi redzētās māsas.

No sirds gribu pateikties miļajam Debesu Tētim par šo dāvāto iespēju un tām daudzajām darbīgajām māsām, kuras ieguldīja milzīgu darbu, lai šī nometne notiktu. Paldies jums! *mm*

Skatiet krāsainos foto žurnāla vidus atvērumā!

Dzied bērni no Aizputes atbalsta centra „Roku rokā”

MISIJAS STĀSTS

jeb saruna ar **Līgu Strikmani**

Līga ir tikko atgriezusies no trīs mēnešu ilga misijas brauciena Amerikā, bet pagājušajā gadā bijusi Ugandā, kas joprojām ir svarīga gan sirdī, gan praktiski.

Kā radās doma par misijas braucienu? Kā ieguvi misijas domu un sirdi?

Strādājot Sv. Gregora kristīgās misijas centrā un uzņemot misionārus Latvijā, Saldū, biju dzirdējusi daudz stāstus par ārmisijām un kalpošanu dažādās tautās un valstīs. Viss sākās ar tādu uz sevi vērstu lūgšanu: “Dievs, man gribas traku piedzīvojumu kopā ar Tevi! Dievs, man ļoti gribētos doties misijas braucienā uz kādu tālu un nabadzīgu valsti, kas mainītu manu domāšanu un laužtu manu egoismu.” Vēlāk par lūgšanu aizmirsu līdz brīdim, kad laba draudzene, entuziasma pilna, atbrauca pie manis ar ideju organizēt misijas braucienu un kopā doties kalpot uz Āfriku. Viss tā kārtojās, ka trīs meitenes aizbraucām uz Ugandu.

Vai Dievs mainīja tavu domāšanu un tevi caur šo braucienu?

Par braucienu uz Ugandu varu runāt daudz. Esmu pateicīga Dievam par iespēju, ka varēju tur būt un kalpot. Es domāju, ka neviens cilvēks, aiz-

No labās: Līga Strikmane un Līvija Godiņa
Saldus noietnē

braucot uz šādu Āfrikas reģionu piedzīvojot tik atšķirīgus apstākļus un vidi, nevar palikt neizmainīts. Atceros to sajūsmu, kad, tikko atgriežoties Latvijā, apēdu pirmo ābolu (mēnesi no vietas katru dienu divas reizes dienā ēdam rīsus), nomazgājos dušā vai vienkārši ieslēdzu elektrības slēdzi. Spēju novērtēt ikdienas lietas un pateikties. Ļoti pieauga arī mana ticība, ka Dievam visas lietas ir iespējamās. Man šķita, ka daudziem afrikāņiem Ugandā ir lielāka ticība uz Dievu kā mums. Piemēram, saslimstot daļa cilvēku nevar paļauties uz zālēm vai ārstiem, jo tādi nav pieejami. Viņi vēršas pie Dieva un patiešām tic, ka Viņš var dziedināt. Un Dievs bieži atbild. Piedzīvoju, kā Viņš atbild arī manas lūgšanas, dziedinot kādu mazuli no malārijas.

Kas pamudināja, atgriezoties Latvijā, uzsākt līdzekļu vākšanu bērniem Ugandā?

Spilgti atmiņā palicis misionāres Auroras Ugandā teiktais, ka dažkārt, lai atbildētu uz bērna lūgšanu, Viņš atsūta cilvēkus no Eiropas vai Amerikas. Cik grūti aptvert, ka bērna sapnis var būt kurpes, ar kurām staigāt. Kā gan tas var būt, ka bērns, kurš vēlas mācīties skolā, to nedara, jo viņam nav pildspalva, ar ko varētu rakstīt? Kad atpakaļceļā bija ilgi jāgaida lidostā, es Dievam jautāju, ko varu praktiski darīt. Radās ideja par projektu vākt ziedojumus un sūtīt uz Ugandu, lai kādi bērni varētu iet skolā. Visu pagājušo gadu tika vākti līdzekļi šim mērķim. Bērni bija ļoti priecīgi par apaviem.

(Jūs varat redzēt fotogrāfijas Facebook Līga Strikmane.)

Ko darīji šovasar?

Es lūdzu, lai Dievs mani vada. Man radās iespēja gandrīz trīs mēnešus kalpot kristīgās nometnēs Amerikā, Mičiganā. Dievs ir varens! Ir tik neticami redzēt un piedzīvot šos kontrastus pasaulē. Bērniņš Āfrikā, kuram uz galvas izsītušies balti pleķi uztura nepietiekamības dēļ un bērniņš Amerikā, kuram mamma mēģina pierunāt apēst daļu no uzliktajiem fri kartupeļiem. Maza māla būdiņa, kur cilvēki guļ uz aukstas zemes, dažkārt paklājot segu un liels debesskrāpis ar 100 stāviem, kur nevienā vietā neiztiek bez kondicioniera un dažādām citām ērtībām. Cilvēki, kas lasa Bībeli un ticībā vēršas pie Dieva,

lūdzot, meklējot un saņemot atbildes, kā arī mācītājs - gejs, kurš cīnās par homoseksuālu cilvēku tiesībām un tic tikai daļai no Bībeles kā patiesībai.

Ko varam lūgt par tevi?

Tikai nesen esmu atbraukusi no Amerikas, bet par tālāku nākotni īsta skaidrība nav. Par to var lūgt. Šķiet, šobrīd gribētu kalpot Latvijā. Kad lūdzu Dievu, vienu atbildi Viņš saka man diezgan skaidri: "Es Tevi vadišu!" Lai tā arī notiek.

Kontaktinformācija:

liga.strikmane@gmail.com

Plašāka informācija:

hineforuganda.wordpress.com

Redakcijas piezīme:

SKA nometnē Saldū savācām līdzekļus misijas kalpošanai - daļa ziedojumu tiek lietota Ugandas bērniem apavu iegādei, kas vēl joprojām ir aktuāli, un daļa mācītāja Pētera Eisāna iesāktajam misijas darbam. *mm*

Ugandiete māca Līgai pārļot

NOTIKUMI draudzēs

Skaista, laimīga, piepildīta, jēgpilna

Daiga Matisone
Līgatnes draudze

Jau otro gadu Līgatnē rīkojam sieviešu seminārus - nometnes. Piedalāmies mēs, Līgatnes baptistu draudzes māsas, un aicinām arī sievietes, kuras ir mūsu paziņas, radnieces, darba kolēģes. Semināru tēmas ierosinām pašas - kas ir aktuāli dažādu paudžu sievietēm, jo dalībnieces ir no 14 līdz 85 gadiem. Esam diskutējušas par veselīga dialoga veidošanu ar cilvēkiem un ar Dievu, par sievietes sūtību un aicinājumu, par veselīgu dzīvesveidu, kā pamats ir garīgā veselība un attiecības ar Dievu.

Semināru vadītāja ir Silvija Matisone, kuras kalpošana ir palīdzēt cilvēkiem sakārtot savu dvēseli un ārieni, ikdienā viņa darbojas kā stiliste - konsultante. Viņa labprāt dalās ar savām zināšanām, bet nekad nesaka priekšā pareizās atbildes, jo tās zina tikai cilvēks pats, viņas pieeja ir likt domāt un iemācīties saprast sevi un citus.

Arī šovasar 20. un 21. jūnijā sanācām Lejaslīgatnē, lai „atslēgtos” no ikdienas steigas, ieklausītos Dievā, savā sirdī un viena otrā. Semināra tēma šogad bija „Skaista, laimīga, piepildīta, jēgpilna dzīve. Realitāte vai utopija?”. Brīvā atmosfērā katrai dalībniecei bija iespēja atklāt un analizēt savu iekšējo pasauli un to, kā tā veido mūsu ārpasauli. Diskutējām par to, vai mana dzīve ir laimīga, vai tai ir jēga,

Pavāri M. Rijnieka vadībā (no kreisās)

vai esmu atradusi savu aicinājumu un vai esmu cilvēks savā vietā? Ko darīt, ja vēl neesmu izpratusi, uz ko Dievs mani aicina un kam gatavo? Šeit katrai dalībniecei nācās pārdomāt savas spējas un talantus, ko Dievs ielicis, tāpat arī kavēkļus, kas traucē tiem realizēties dzīvē.

Runājām arī par finanšu tēmu un veiksmīgas naudas lietošanas pamatnosacījumiem, ko skaidri var ieraudzīt Dieva vārdā, par došanas principu, par brīvību no parāda nastas.

Otrās dienas „saldēdienā” mācījāmiešos garderobes veidošanas pamatus, veidojām personīgo krāsu paleti, ko var ielikt rokassomiņā un ņemt līdzī iepērkoties. Katrai sievietei bija iespēja saņemt profesionāla stil-

ista padomus. Pēc vairāku sieviešu lūguma, semināra noslēgumā lektore stāstīja par pareizu sejas kopšanu dažādos vecumos.

Par spīti vēsajam laikam, seminārs vainagojās ar svētībām un, šķiet, kādi „sasaluši aisbergi” arī tika iekustināti. Mēs saņēmām iedvesmu pozitīvām pārmaiņām dzīvē. Galvenais ir patiesa vēlme mainīties, jo bez tās pārmaiņu nebūs. **Svarīgi ievērot dzīvē Dieva principus, rīkotos pēc tiem ikdienā.**

Par mūsu vēderu labsajūtu rūpējās draudzes gans Mārtiņš Rijnieks ar komandu. Bijām piepildītas, atpūtušās, ar jaunām idejām bagātākas. Slava Dievam par Viņa vadību un paldies Silvijai Matisonei par viņas atvērtību un sirsniņo, nesavtīgo vēlmi kalpot!

Raksta autore Mētra Celmiņa
2. r. 1. no labās.

Nometne "MANA MĪĻOTĀ"

Mētra Celmiņa
Pestīšanas Tempļa draudze

Piedalījos neparastā Misiones draudzes māsu organizētā nometnē Norkalnos, kur trīs dienu laikā iepazināties ar Izraela tautas kāzu tradīcijām, kas Dieva Vārdā simbolizē attiecības - Dievs, Kristus un Draudze.

Pirmās dienas tēma bija "Izredzētā un izpirktā" (2.Kor.11:2). Māsa Anžela lasīja stāstu par bārenīti Ruti, bet Tamāra - skaidrojumu no Dieva Vārda. Mēs iepazinām Ruti, kurai pēc

vecāku bojāejas palika lieli parādi. "Baģāts kungs paņēma Ruti savā namā. Viņa bija čakla kalpone. Kungs samaksāja visus viņas parādus. Rutei ļoti patika kunga dēls Levijs, bet viņai nebija drosmes pat acis pacelt uz viņu. Arī Levijs iemīlēja čaklo un skaisto Ruti. Kādu dienu kungs aicināja savu dēlu un pateica savu lēmumu - viņam jāņem Rute par sievu (*Sal. pam. 31:10*). Levi sirds salēcās priekā."

Vakars noslēdzās ar liecībām, dziesmām un lūgšanām.

Otrās dienas tēma – „Saderināšanās, gatavošanās kāzām" (*Mat. 26:26-28*). Sākumā bija darbi - darinājām kartona kārbīņas un pērļu sirsnīņas, spēlējām sporta spēles. Vēlāk turpinājām pētīt Dieva Vārdu un stāstu par kāzām.

"Rute ar strauji pukstošu sirdi pastiepa roku un saņēma no mīļotā gredzenu. Pēc saderināšanās līgavainis devās sagatavot mājokli. Neviens nezināja kāzu dienu, kā vienīgi līgavaiņa tēvs (*Mat.24:36*). Līgava tika sagatavota – mazgāta pirti un viņas kāzu tērps bija spoži balts."

Arī mēs pirms "kāzu" vakariņām gājām pirti un uzvilcām baltus tērpus. Visaizkustinošākais brīdis bija, kad visas vienā laikā, baltos tērpos, ar degošām svecītēm rokās, devāmies uz "kāzu namu". Tas ļāva garā piedzīvot zināmo līdzību, ka mēs – draudze – esam Līgava, Kristus ir Līgavainis, bet Dievs - Līgavaiņa Tēvs.

Esmu pateicīga māsām par brīnišķīgajām dienām nometnē.

Jelgavas trešdieniši

Guna Svoka

Jelgavas draudze

Tā milīgi sevi iesaukuši Jelgavas draudzes trešdienu vakaru dievkalpojumu veidotāju grupa. Tas sākās jau krietni sen, pirms četrarpus gadiem, kad palikām bez mācītāja. Tolaik trešdienu vadītāji bija Anita Kazāka un Ainārs Ginters, abi ar teoloģisko izglītību. Anitas ģimenē ienāca mazs bērniņš, un vadītājas pienākumu uzņēmās Ilze Jansone. Grupā esam seši: Ilze un Andris Jansoni, Guna Svoka, Jānis Krasts, Ainārs Ginters un Ainārs Šķerbergs. Ik trešdienu mūsu dievnamā notiek stundu gari svētbrīži ar dziesmām, Svēto rakstu apceri, lūgšanām, liecībām, sadraudzību. Dalībnieku skaits pa šo laiku ir stabils, ap 10 – 15. Tas ir vairāk nekā 2 vai 3 Kristus vārdā, un Viņa klātbūtne, Svētā Gara pieskāriens mūs patiesi ieliksмо.

Pianista Andra pavadībā dziedam no mūsu lielās Dziesmu grāmatas

brīnumskaistas dziesmas ar dziļiem, sirdsgudriem vārdiem. Pusstundu veltām Rakstu studijai un apcerai. Īpaša vieta mūsu sapulcēs ir lūgšanām. Tās nav tikai mūsu vajadzību saraksta noskaitīšana Dieva priekšā. Kopīgi mācāmies slavēt Dievu par to, kas Viņš ir; pateikties par glābšanu, vadību un mīlestību; cenšamies uzturēt skaidru sirdi, izsūdzam Dievam vai arī cits citam savus grēkus; aizlūdzam par Latviju, Jelgavu, draudzi, evaņģēlija vēsts izplatīšanu, par ģimenēm un visbeidzot - paši par savām vajadzībām. Notiek jauki Dieva brīnumi - sirdis tiek stiprinātas žēlastībā, lūgšanas uzklausītas, daudzas problēmas atrisinātas. Pēc sapulces ir tik gaiša sajūta, ka negribas šķirties, un sarunas jauki ievelkas garumā!

Protams, no sešiem vadītājiem, tas prasa darbu, lūgšanas un sagatavošanos. Reizi mēnesī, parasti pirmajā pirmdienā, mēs tiekamies, lai Ilzes vadībā plānotu nākamo periodu. Ar smaidu un sirsniņu esam tikuši pāri pārpūlei, steigai, nespēkam,

Sadraudzība pēc dievkalpojuma

šaubām un paguruma brīžiem, kad piezagusies doma – viss, jābeidz, es vairs nevaru... Drauga plecs un atbalsts ir bijis nenovērtējami dārgs. Esam uzticami - kas norunāts, tas arī izdarīts pēc labākās sirdsapziņas; paviršības, strīdi un aizmāršība mūs nav piemeklējušas. Mūsu Ilze ir kā grupas prāts un smadzenes. Neskatoties uz atbildīgu darbu, komandējumiem, ģimenes rūpēm, studijām un sekmīgu maģistra darba aizstāvēšanu, viņa vienmēr ir vadītāja uzdevumu augstumos. Ilzīt, liels paldies par tavu aso redzējumu, loģisko, vēso prātu un karsto sirdi! Īpaši - par ikvakara izziņām plkst. 20.59 „Aizlūdzam par...”, kas izrauj no laiskas gozēšanās un vedina labākajā vietā - uz ceļiem Dieva priekšā. Otrs lielais paldies jāsaka Andrim, kurš ir gudrs Rakstu skaidrotājs. Jāpiebilst, ka Ilze un Andris ir Jelgavas Sv. Annas evaņģēliski luteriskās draudzes locekļi, aktīvi kalpo arī tur. Ar mūsu draudzi sākotnēji viņus saistīja svētdienskola, kuru apmeklēja abi viņu bērni. Jānis savukārt mūs radinājis pie dziļām, pārdomātām Rakstu studijām, pielietojot modernās tehnoloģijas. Ainārs Š. Rakstu analīzi apvieno ar lielu sirsnību un jūtīgumu. Līdzīgi, iespējams, varētu teikt par mani, šo rindu autori. Studēt Bībeli - tas bijis mans sens, bet darba un ģimenes pienākumu dēļ (tajā izauguši 4 bērni) nepiepildīts sapnis. Dievs manu sirds vēlmi redzēja un atbildēja šādā negaidītā veidā! Savukārt Ainārs Ginters ir kā mājas atslēga - parasti pirmos atnācējus sagaida, pēdējos pavada, palīdz vadīt praktiskos

jautājumus.

Svētības vēlam un paldies sakām Anitai, kura mūs ievirzīja īstajā gultnē no paša sākuma, uzliekot visaugstāko latīņu mūs kalpošanai, vienlaikus arī liekot noticēt – ar Dievu mēs to varam! Ja pirmie latviešu baptistu celmlauži, “tikko no arkla paņemti”, to varēja, vēl jo vairāk mēs, kam pieejami šodienas daudzpusīgie resursi! Ar sajūsmu atceramies laiku, kad Jēkaba vēstules studiju mums sniedza Andrejs Balodis no Rīgas reformātu draudzes. Viņš norādīja uz dažādiem instrumentiem - paralēlās vietas, tulkojumi, žanrs, laika nogrieznis, saikļu lietojums, konteksts, atkātojumi utt., ar ko pētīt Rakstus, un aicināja: Rociet dziļāk! Līdz atrodat galveno domu, ko Dievs ar Bībeles autoru muti grib mums šobrīd pateikt! Nepavisam ne vieglie mājas darbi, ko Andrejs uzdeva un kurus mēs azartiski pildījām un pēc tam, “izsaukti”, atstājām. Andreja doma, ka Vecās Derības teksti un notikumi ir Jaunās Derības un Golgātas krusta atblāzma, ēna,- ienāk prātā vienmēr, kad jāķeras pie jaunas Rakstu vietas.

Līdz šējienei Dievs mūs svētījis un vedis. Esam pateicīgi, ka mūsu valstī ir ticības brīvība, nav citu šķēršļu kalpošanai, kā vien mūsu pašu nespēks. Un arī tajā Dieva spēks varens parādās.

Aicinu Jūs, cienījamie lasītāji, pievienoties aizlūgšanām par Jelgavas draudzi un mācītāju, kuru ļoti gaidām! *Mm*

Skatiet krāsaino foto 19. lpp.

Seminārs sievietēm Līgatnē, rakstu lasiet 14. lpp.

Jelgavas trešdienīši, Guna Svoka (vidū), rakstu lasiet 16. lpp.

Viesojas Punktiņa

Uzvedums par baznīcas svecēm

Nometne „Starojums”
Saldū, rakstu lasiet
10. lpp.

Mazās grupas uzvedums

Arī Dainis Pandars

Mazās grupas uzvedums

Jānis un Gunīta Sudmāli

Pakdarbi

Bērni ar lukturišiem

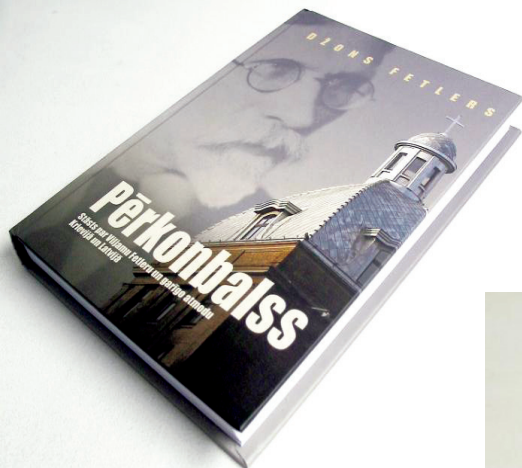
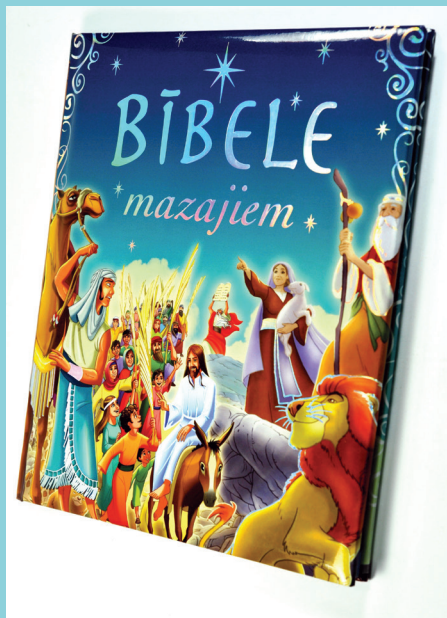

Lukturiši kā „lūgšanu lāzeri”

Lūgšanu taka parkā
un tās veidotāja
Indra Melluma

IZDEVNIECĪBA
"AMNIS"
PIEDĀVĀ

“AMNIS” veikals papildinājis plauktus ar jaunām bērnu Bībelēm!

- ⇨ “**Manā pužļu Bībelē**” atrodami 6 Bībeles stāsti ar saliekamo attēlu gabaliņiem, kas bērniem palīdzēs mācīties Dieva Vārdu darot.
- ⇨ Ar skaistām ilustrācijām bagātā “**Bībele mazajiem**” būs noderīga dāvana pašiem mazākajiem. Bībelē bērniem saprotamā valodā iekļauti vairāki nozīmīgi stāsti no Vecās un Jaunās Derības.

- ⇨ Izdevniecība "AMNIS" izdevusi jaunu grāmatu “**Pērkonbals**”!

Grāmata par Viljamu Fetleru (1883 – 1957), kurš, piedzīvojot aicinājumu Dieva darbam, kļuva par vienu no 20. gadsimta ievērojamākiem garīgās atmodas darbiniekiem Latvijā.

- ⇨ Esam priecīgi iepazīstināt ar jauno Ilmāra Hirša grāmatu “**Pārdomu labirintos**”.

Grāmatā apskatīti dažādi jautājumi par kristietību. Kas ir kristīgā meditācija? Vai kristietī var iemiesoties dēmoni? Ko Bībele saka par eksorcismu? Kāpēc Toma evaņģēlijs nav iekļauts kanoniskajos rakstos? Uz šiem un citiem jautājumiem autors izteic savas pārdomas.

Gaidīsim Jūs mūsu veikalos:

“AMNIS”, Rīgā, Lāčplēša ielā 37, tel. 67243094, 22175797

“AMNIS” Liepājā, Siena ielā 10, tel. 25558083

www.amnis.lv

DZIESMA LATVIJAS DVĒSELEI

Ieskats

Dziesmu svētkos

Rasa Šterna

Golgātas draudze

Tā arī nākas teikt – ieskats – jo klāt biju tikai daļā no svētku norisēm.

Piektdienas vakarā īsi pirms pusnakts, naksnīgajās Cēsu ielās beidzot bijām sasnieguši savu galamērķi – skolu, kurā nakšņosim klasēs uz grīdas. Pat tik vēlā stundā skolas foajē ir kāds, kas mūs priecīgi sagaida un ierāda telpas. Klusītēm gatavojam sev gulvietas, jo daži jau ieradušies pirms mums un devušies pie miera. Gribu piebilst, ka, piesakoties svētkiem, piedāvāto naktsmītņu komforta līmenis bija dažāds; mēs izvēlējāmies to vienkāršāko. Svētki nav īstais brīdis, kad izgulēties – sestdienas rītā savlaicīgi esam augšā, jo pirms garā mēģinājuma, uz kuru Cēsu pils parka estrādē jāierodas jau 9:30, gribam paspēt vēl kādā kafejnīcā rīta kafiju padzert.

Protams, estrādes apkārtņē priecīga koristu burzma – sasveicināšanās, satikšanās, aprunāšanās. Tas viss pierimst laikā, kad organizatori izvieta kora dalībniekus uz estrādes kāpnēm, kas vienlaikus būs arī mūsu sēdvietas. Laiks vienkārši perfekts – saulains, ne pa siltu, ne pa aukstu un stundām garais kopdarbs var sākties.

Kamēr mēs gatavojamies lielajam svētku koncertam, kas notiks šeit šajā vakarā, Cēsu Sv. Jāņa baznīcā klausītāju priekam jau skan koncerts, kuru sniedz Marlēna un Arvīds Keiņi, Reinis Zariņš un Ozoliņu ģimene.

Pēc mēģinājuma un pusdienām tiem, kuri nav kuru maratona dalībnieki, arī man - ir lieliska iespēja būt klausītāju lomā. Dažas stundas varam vienkārši staigāt pa senatnīgās pilsētas nelielā centra omulīgajām ieliņām un dažādās vecpilsētas vietās - Rožu laukumā, Vienības laukumā, Maija parkā un Cēsu Jaunās pils pagalmā - apstāties, lai klausītos dziesmās, ko dažādi mūsu draudžu kori vai ansambļi cēla klausītājiem priekšā. Uz šī dziesmotā fona atkal un atkal bija kāds, kam priecīgi teikt labdien, jo pēc šajā rītā, paralēli kopkora mēģinājumam notikušā LBDS kongresa, arī savu lēmējdarbu beigušiem draudžu delegātiem nu bija vaļa dziesmu svētku norises baudīt.

Vakars gan atnāk ne tik patīkamiem laika apstākļiem, kādi dienas garumā mūs priecējuši. Pirms svētku lielkoncerta nākas uztērt lietus plēves, bet, paldies Dievam, tās bija nepieciešamas tikai koncerta sākumdaļā. Vēlāk mūs nespieda „ne saule vakarā, nedz mēness naktī”.

Pirms uznāciena mūsu sektora koristi vienojās lūgšanā, lai lūgtu par koncertu un laika apstākļiem, piebilstot, ja pat lietus nemitētos, lai arī tad mūsu balss skan Dieva godam, pieņemot

no Viņa rokas apstākļus, kādus Viņš vēlē.

Koncertprogrammas izklāsts aizņemt daudz vietas, tādēļ aprobežošos vien ar īsu satura raksturojumu. No dažādām pusēm precīgi uznākot, kora grupas brīvi dziedāja seno dziesmu no *Atmodas dziesmu* krājuma “Meža ielejā ir baznīciņa”; kādiem tā bija kā sena, mīļa bērnības atmiņa, citiem – jaunums. Protams, nevar būt svētki, bez kā skanētu latviešu baptistu klasiķu, Kārļa Līdaka, Viktora Baštika, Jāņa Ezeriņa rakstītās dziesmas. Muzikālo nokrāsu buķeti papildināja arī melodijas, kurās jau daudzus gadus Labo vēsti izdzied kristieši daudzviet pasaulē: “Ak, lielais Dievs” un “Esi, Kungs, Gaisma” un citas. Laiks ir ritējis savu gaitu un pēdējās desmitgadēs gan pasaulē, gan Latvijā tapušas jaunas kristīgas dziesmas, kuras jau atradušas vietu draudžu mūzikas dzīvē. Šī mūsu laika nokrāsa ieskanas arī koncertā, jo senās pils parka un apkārtnes vakara rāmumu pieskandina: “Tu mani neatlaid”, “Pasaule, lūk” un citas latviski tulkotās dziesmas. Arī mūsu pašu draudžu locekļi, kuri lieto tiem Dieva doto dāvanu - rakstīt mūziku – darījuši savu svētīgo darbu, un mums ir iespēja izdziedāt kādas no draudzēs nu jau labi zināmajām, skaistajām Āra Anškēna, Māra Dravnieka, Ērika Ešenvalda, Lības Ēces -Kalniņas, Arvīda Keiņa dziesmām. Arī paši nupat minētie autori ņēma aktīvu dalību koncertā, dziedot solo, spēlējot pavadījumu vai esot diriģenta godā.

Koncertu koris noslēdz ar ne vien mūsu draudzēs, bet visā tautā labi zināmo, skaisto Ērika Ešenvalda “Dvēseles dziesmu”. Šis koncerts bija Latvijas baptistu VIII dziesmu svētku, kuru logo bija “Dziesma Latvijas dvēselei” kulminācijas punkts.

Mums, Golgātas draudzes kora pārstāvjiem, gribējās šo vakaru tā kā papildzināt. Izvēlējamies ieiet kādā no vecpilsētas kafejnīcām, un vēl laiku kavējamies un pārrunājam svētku iespaidus.

Svētdienas rīts. Rāms un saulains. Arī šorīt savlaicīgi esam savās vietās estrādē, lai sagatavotos ekumēniskajam dievkalpojuma. Atkārtojam kādas no vakarvakara koncerta dziesmām un tad, brīvajā stundā starp mēģinājumu un dievkalpojumu atkal ir prieks un brīvība atrasties senajās ieliņās un satikt vēl kādus ilgi neredzētos, ar kuriem vēl nebija pagūts parunāties. Protams, dziesmu svētkos mūzika un koncerti it kā ir galvenā lieta, vai ne? Taču man šķiet, ka atkalredzēšanās, kopā būšanas un sadraudzības fons ir vismaz tikpat būtisks, lai svētkus varētu patiešām līdz sirds dziļumiem baudīt.

Arī dievkalpojuma noskaņu iekrāso šī sadraudzības sajūta, jo tajā dalību ņem Cēsu luterāņu un katoļu draudžu pārstāvji, nesot klātesošajiem laba vēlējums un sveiciens gan dziesmā, gan vārdā. Svētrunu saka LBDS bīskaps Pēteris Sproģis, rosinot domāt par to, kāda ir dziesma, ko mēs ar savu

dzīvi “dziedam”, kādas ir “skaņas”, kas no mūsu sirds dzīlēm nāk. Vai tā ir “vecā dziesma” - gaušanās un neapmierinātība, sevis žēlošana... Vai mūsu sirdis un dzīves atveras "Jaunas dziesmas" izdziedāšanai – ar skatu uz Dievu, pašlāvības pilna uz Viņu un prieku par atrašanos ciešā sadraudzībā ar Viņu?

Sadraudzībā būts. Daudz strādāts, dziedāts un dzirdēts. Jauni iespaidi un atpūtas brīži. Daudz gūts. Pienācis laiks katram atkal savā ikdienas dzīvē atgriezties. Lai Dievs dod, ka spējam arvien skaistāku repertuāru koncertā, ko par mūsu dzīvi sauc, “izdziedāt”!

AMNIS arī dzied

Agnese Kalniņa, Beāte Liekna
izdevniecība AMNIS

Neskatoties uz šīs vasaras lietainajiem laika apstākļiem, aizvadītie mēneši bijuši svētīgi un jauniem iespaidiem bagāti.

Esam ļoti priecīgi, ka varējām būt klātesoši Baptistu dziesmu svētkos - gan pildot savu misiju un piedāvājot kristīgu literatūru, gan vienkārši kā klausītāji.

Saprotams, ka

visu AMNIS sortimentu uz Cēsīm līdzī aizvest nevarēja, tāpēc pirms šī notikuma AMNIS veikalā bija vērojama liela rosība, jo bija nepieciešams saprast, kuras grāmatas, suvenīrus, kartiņas un citas preces ņemt līdzī, lai katrs cēsīnieks, kā arī dziesmu svētku apmeklētājs atrastu sev tīkamāko.

Esam priecīgi, ka tieši Baptistu dziesmu svētku laikā AMNIS izdeva jaunu grāmatu “Pērkonbalss”, kas kļuva par pieprasītāko precī šī izbraukuma laikā. Grāmatā aprakstīta mācītāja, evaņģēlista, rakstnieka, pedagoga un trīspadsmit bērnu tēva Viljama Fetlera dzīve.

Svētdien Dievs ne tikai dāvināja siltu un saulainu laiku, bet arī svētrunu un koncertu, kas uzrunāja ne tikai ticīgos, bet ļāva sadzirdēt vēsti par Kungu Jēzu Kristu arī tiem, kas vēl meklē. Atgriezāties no izbraukuma pilni ar jauniem iespaidiem, ka varējām būt daļa no tā visa, kā arī gūvām gandarījumu par ieguldīto darbu un apmeklētāju ieinteresētību.

mm

Tikai ar DIEVA ŽĒLASTĪBU

Aija Bīriņa (dz. Lodēna) ir kara laika bērns – dzimusi 1942. gadā, otrais bērns savā ģimenē. Ievērojamā baptistu mācītāja, rakstnieka, dzejnieka, tulkotāja, redaktora un bijušā LBDS prezidenta Pētera Lauberta mazmeita. Kopā ar mammu un tēti pavadījusi pirmos divus gadījumus, līdz viņas mierīgās bērnu dienas tika pārtrauktas un sākās Aijas dzīves sarežģītais ceļojums – vāciešus nomainīja krievi, tēti paņēma karā, un viņš nekad vairs neatgriezās, sākās padomju okupācija. Dzīvē vienas grūtības nomainīja nākamās. Bet visam pa vidu – Dieva klātbūtne, Viņa svētība un žēlastība.

Pirmā atbildētā lūgšana un ilgas pēc tēta

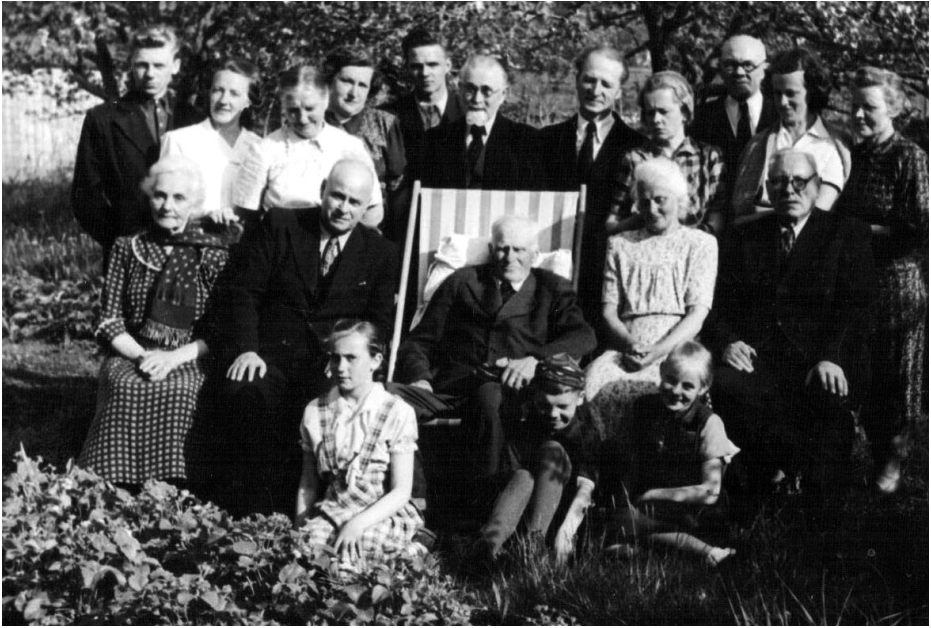
Esmu dzimusi kristīgā ģimenē, tāpēc man ticis lielais mantojums - ka par mani jau daudzas paaudzes ir aizlūgušas. Tad ir vieglāk kristīgu dzīvi dzīvot. Bet ticības cīņa un svēttapšana tāpat paliek pašu ziņā. Mamma man, protams, mācīja Dievu lūgt un mēs dziedājām dziesmas no *Bērnu kokles*, bet pirmo reizi atbildētu lūgšanu es piedzīvoju apmēram sešu gadu vecumā. Toreiz zālē pazaudēju kaut ko ļoti svarīgu – mazu gurķīti agrā pavasarī. Tas bija kaut kas sevišķs, jo mēs nevarējām atļauties tik agri dārzeņus pirkt. Bet mana mammiņa strādāja botāniskajā dārzā, kur tos audzēja un mums ar

māsiņu atnesa. Es noliku gurķīti zālē, lai varētu spēlēties, bet - pazaudēju. Tad es sirsnīgi lūdzu Dievu... un gurķītis man atradās tieši pie kājām! Lai gan iepriekš es jau visur biju izmeklējusies.

Atminos arī savu pirmo evaņģelizāciju! Man kaimiņos dzīvoja draudzenīte. Viņa sūdzējās, ka mamma mīlot tikai brālīti, bet nemīlot viņu, un tad es viņai evaņģelizēju – teicu, ka Dievs atbild lūgšanas, un lai viņa lūdz, ka mammiņa viņu iemīl vairāk.

Mūsu mammiņa bija ļoti aizņemta un nogurusi, viņa bija ļoti maz mājās. Savas dienas pamatā pavadīju kopā ar māsiņu Sarmiņu. Vakaros mēs dziedājām vakara dziesmiņas, lasījām Biblii un Dievu lūdzām. Mums tēta nebija. Kara laikā, kad vācieši atkāpās no Latvijas, tad neskatījās, cik katram bērni, un mūsu tēti paņēma armijā. 1944. gada rudenī tētis atskrēja no

Aija 1.r. no kreisās, vectēvs – mācītājs P. Lauberts sēž vidū

Zasulauka stacijas, atvadījās (it kā uz kādu laiku, lūdzot Dieva žēlastību, ka viņu nenogalinās), bet tā bija pēdējā reize, kad mana mammiņa redzēja savu vīru. Viņa tad gaidīja Sarmiņu, bet es vēl nebiju divus gadus veca, neatminos to laiku. Pēc tam bija okupācija un nevienu vairs atpakaļ nelaida. Mūsu tētis aizbrauca uz Zviedriju, tur viņš strādāja par skolotāju un 54 gadu vecumā mira ar insultu.

Es atminos, ka, būdama maza, vakaros ilgi nevarēju aizmigt. Tad es vienmēr iztēlojos, kāda būtu mūsu ģimene, ja tētis tomēr būtu – ko mēs runātu, kā mēs viens pret otru izturētos, kur ietu un kur brauktu...

Mēs ar mammu gājām uz Āgenskalna baznīcu. Kad man bija 15 gadi, mūsu diriģents Arvīds Hiršs, kurš vadīja arī Bībeles studijas un jauniešu darbu, aicināja jauniešus nodot savas sirdis Pestītājam. Toreiz arī es lūdzu Dievu un atdevu Viņam savu sirdi. Sāku dziedāt kori un ansambli. Jauniešiem bija Bībeles studiju pulcēšanās. Vēlāk bija arī svētdienas skola, ko rīkoja Mīrga Godiņa. Tā kā toreiz viss bija aizliegts, svētdienas skola notika mājās. Kā oficiālais sapulcēšanās iemesls allaž kādam tika atrasta vārda vai dzimšanas diena. Es arī toreiz biju svētdienas skolotāja.

Kaunināšana un smadzeņu skalošana studiju gados

Skolā mēs par ticību nerunājām, mums neienāca pat prātā kādam skolā liecināt. Tajā pašā laikā, mammaiņa mūs vienmēr mudināja lūgt par saviem klasesbiedriem. To, ka eju baznīcā, uzzināja, kad jau biju beigusi vidusskolu. Nezinu, kurš to pateica. Bet audzinātāja bija briesmīgi uztraukusies, ka es vispār esot izlaista no skolas... Ja uzzināja, ka esi kristietis, notika *smadzeņu skalošana*, bija sliktāka attieksme. Kad Medicīnas institūtā uzzināja, ka eju baznīcā, tad katru nedēļu pirmdienās pēc lekcijām man bija jāapmeklē ateisma pasniedzējs. Viņš deva ateistisko literatūru, citēja Bībeles pantus, kas izrauti no konteksta, un man par to bija jāsmejas. Institūtā mani izsauca pie rektora, arī institūta avīzē par mani rakstīja, eksāmenos mēģināja izgāzt. Politekonomijas eksāmenā mani divreiz izgāza. Lai trešo reizi pielaistu pie eksāmena, vajadzēja iet pie rektora un prasīt atļauju. Viņš zināja, ka labi mācos, tāpēc bija ārkārtīgi pārsteigts. Arī viņam vajadzēja sasaukt sapulci, kuras priekšā man vajadzēja attaisnoties, kāpēc eju uz baznīcu. Bet toreiz es jau diezgan brīvi par to runāju, jo zināju - ja Dievs gribēs, tad institūtu pabeigšu. Bet pēc tā politekonomijas gadījuma man bija sajūta, ka neizturēšu, paņemšu savus dokumentus un izstāšos. Taču toreiz man trijnieku ielika. Pieciniekus man kā ticīgajai vispār nelika.

Pie ateisma pasniedzēja man vajadzēja iet līdz pašam pēdējam mācību

gadam. Pēc tam, kad ar pasniedzēju *izplāpāju tās plāpiņas*, kādas nu bija jāizplāpā, tad tajā pašā ēkā kāpu stāvu augstāk, kur dzīvoja ģimene no Golgātas draudzes – Zvaigznīte un Ojārs Ginteri. Tur mēs par visu pasmējāmies, parunājām, tas bija ļoti nomierinoši. Tikai pēc daudziem gadiem izrādījās, ka viņus uzraudzīja čeka, jo viņi rakstīja kristīgu literatūru. Tagad es domāju, ko viņi pārdzīvoja, kad tur gāju.

Pēc studijām mani nosūtīja strādāt uz Latgales laukiem. Tur bija maza slimnīciņa ar diviem ārstiem – terapeitu un mani, zobārstu. Otra ārste bija mana bijusī kursa biedrene. Bet viņa mani briesmīgi neieredzēja, jo svētdienās es noturēju sev dievkalpojumu – ar mandoliņu spēlēju mūsu, baptistu, dziesmas, lasīju Bībeli un lūdzu. Reiz mēs nācām no kaut kādām *cūku bērēm*, tā daktere bija briesmīgi sadzērusies un uzbruka man: "Ko jūs iedomājaties, tēlojat briesmīgi ticīgo un tiklo..." Tā kā kopīgi mācījāmies, viņa zināja, kas par mani avīzēs tika rakstīts...

Čekas iejaukšanās un mammaiņas pavadīšana uz Sibīriju

Kad vēl mācījos institūtā, mana mammaiņa strādāja fabrikā par grāmatvedi. Galvenais grāmatvedis, uzvārdā Zariņš, rakstīja dzeju. Tajā laikā mēs ļoti aizrāvāmies ar dzejām, jo diezgan daudzās bija apslēpti zemteksti. Arī baznīcās gandrīz neviens dievkalpojums nenotika bez dzejas. Un mēs lasījām arī tā grāmatveža dzejas – viņš nerakstīja

Āgenskalna sekstets, 1.r. no kr. Anna Kociņa, Sarma Kleina, vadītājs Arvīds Hiršs, Astra Zariņa, Dzintra Deksnē, 2.r. Sarmīte Biķe, Aija Biriņa, Valda Poķe.

par slavu Ļeņinam un Staļinam, tāpēc viņš netika uzņemts Rakstnieku savienībā. Mammiņa gribēja Zariņam palīdzēt, tāpēc iedeva viņa dzejas kādam paziņam, kas bija atbraucis no Amerikas. Un viņš tās bija aiznesis uz viesnīcu, kur nu tas viss tika atrasts. Starp visām dzejām bija arī dzejolis par Brīvības pieminekli. Tad mēs visi tikām apcietināti, aizvesti uz čeku. Mūs pratināja, vai zinām to dzejnieku, vai esam lasījuši... Arī mājās notika kratīšana, ļoti daudzas pirmskara grāmatas tika atņemtas. Pagāja gads, mammiņu nepaturēja čekā, jo viņai bijām mēs. Tad bija tiesa. Turpat tiesas zālē par pretpadomju propagandu tika apcietināts gan dzejnieks Zariņš, gan arī mūsu mammiņa, kurai piesprieda divus gadus Sibīrijā. Es toreiz mācījos trešajā kursā. Mēs bijām šokēti, jo cerējām, ka mammiņu neapcietinās.

Atminos, ka tiesa man prasīja, vai es pazīstu to dzejnieku Zariņu. Mums bija drausmīgs pretīgums pret tiesu un tiesnešiem, es pagriezios pret Zariņu, paklanījos viņam un teicu, ka jā, pazīstu.

Kad uzzinājām, ka mammiņu vedīs prom, pa nakti taisījām viņai līdzī dodamo paciņu - jaciņā pogu vietā iešuvām vitamīnus... Tajā laikā es nebiju spējīga mācīties. Mēs raudādamas dzīvojām. Bet toreiz mēs piedzīvojām, kā tas ir - būt daļai no draudzes. Mēs katru dienu saņēmām palīdzību – gan naudā, gan graudā. Mūsu ērģelniece gandrīz katru dienu veda siltu ēdienu, arī citi no draudzes palīdzēja... Tad mēs patiešām izjutām, kuri ir istie draugi. Citādāk, es nezinu, kā būtu izturējuši to laiku. Mana māsiņa tajā laikā bija beigusi vidusskolu un strādāja. Viņa tad bija mūsu uzturētāja.

Dieva tuvums un palīdzība tumšā dzīves tunelī

Pēc vidusskolas mēs, jaunieši, bieži gājām pie veciem un slimiem cilvēkiem dziedāt un liecināt. Kādā reizē es pamanīju vienu jaunu vīrieti, kas sēdēja pie klavierēm un ļoti uz mani skatījās. Es aizlīdu kaut kur kaktiņā, jo man nepatika, ka tik dikti uz mani skatās. Bet vēlāk mēs satikāmies Matejā un citur, līdz tā kā sākām draudzēties. Bet pēc laika man šķita, ka tāda milzīga mīlestība manī nav, un es teicu, ka labāk pārtrauksim, lai paiet kāds laiks. Tas bija tad, kad man bija 18 gadi. Es arī redzēju, ka mammiņai viņš tā kā nepatika. Bet tad, kad mammiņa bija Sibīrijā, mēs atkal sākām satikties... Tā jau jaunai meitenei ir – man viņš patika, šķita ļoti simpātisks, mums bija daudz kas kopīgs (mūzika, grāmatas, dzejas, mēs gribējām lielu ģimeni). Tā kaut kā vārdu pa vārdam es nolēmu, ka precēsimies, bet mammiņai nepateicu. Tajā Latgales pilsētiņā, kur es strādāju, mēs sareģistrējāmies, un tikai tad pateicu mammiņai. Tā bija kļūda. Jo tomēr mammas labāk redz tos partnerus. Man jau šķita, ka viss ir brīnišķīgi un jauki. Bet vēlāk atklājās daudzas briesmīgas un smagas problēmas. Daudz esmu domājusi, kāpēc tā notika, kur kļūdījies... Bet man toreiz nebija ļoti dziļas garīgas izpratnes un dzīves gudrības. Mana laulības dzīve beidzās ar šķiršanos. Laulības izjukšana ir ļoti smags posms, kad tu jūties kā tumšā tunelī. Bet tomēr Dievs tur ir, Viņš glābj un palīdz. Kad es precējos, es domāju, ka

visā pasaulē nebūs neviens tik skaists un labs pāris, kā mēs. Ka mums nekad nebūs nesaskaņas, mēs nevienu nelaipnu vārdu viens otram neteiksim. Biju ļoti naiva!

Bībeles dziedinošais spēks

Kad manā vīrā atklājās briesmīgas problēmas un mūsu laulība bruka kopā, kad man bija visgrūtāk, kad bija sajūta, ka esmu iesprostota tumšā akā... Kad nezināju, kā ar to visu tikt galā, tad vienīgais, ko darīju, es ļoti daudz lasīju Bībeli. Zināju, ka, lasot Bībeli, ne vienmēr spēšu koncentrēties, jo domas atgriezās pie tām šausmām, kādas katru dienu bija jāpiedzīvo. Bet es lūdzu Dievu, jo Bībele ir Dieva Vārds, un, lasot to, Dieva Gars strādā. Es lūdzu, lai Dieva Gars man saka, ko darīt un kā izturēt. Tas palīdzēja nākamai dienai un nākamai nedēļai. Varbūt neatminējos nevienu pantu no vairākām nodaļām, ko biju izlasījusi, bet man bija pārlicība, ka Dieva Gars kaut ko ir devis. Tas bija dzīves tumšajos brīžos. Es nedomāju, ka tas ir kaut kas obligāts. Bet esmu pārlicināta, ka, lasot Bībeli, Dievs ir ar mani.

Biju vientuļā māte ar trīs bērniem: 12, 11 un 6 gadus veciem. Atminos, ka tad, kad bērni bija trīs, četrus gadus veci, viņi savā starpā kašķējās. Es to nevarēju izturēt un uzblāvu viņiem. Un toreiz es domāju, ka tad, ja esmu varējusi paaugstināt balsi, tad es neesmu kristiete. Ka Dievs mani tādu nevar pieņemt. Es ar to mocījos ilgu laiku. Tad mana mammiņa teica, lai es parunāju ar mācītāju Pelčeru. Viņš

man teica: "Tu taču vienreiz Dievam solījies, tu pieņēmi Viņa pestīšanu, teici, ka būsi Viņa bērns... Kāpēc tu tam nenotici?" Pēc kāda laika man bija tas klikšķis, kad sapratu, ka manī iekšā ir daudz kas nejauks. Un kliegšana izlauzās, lai arī domāju, ka tā man nepiemīt. Arī tagad es saprotu, ka daru daudz ko, kas agrāk šķita, ka man nepiemīt.

Bija jācinās, bet sajutu arī svētības pēc svētībām. Daudzreiz brīdī, kad nekā nebija, pēkšņi... Reiz dzirdu, ka zvana pie durvīm - tur viena kundzīte, ko nedaudz zināju. Viņa teica, ka esot bijis uz sirds gaļiņu iedot... Pilnīgi svešs cilvēks! Vairāki gadījumi tādi bija. Reiz, kad dēlam Andīm bija jāiet uz Mūzikas skolas 1. klasi, mums nebija pieklājīga uzvalciņa. Atnāk kaimiņiene un iedod uzvalciņu, kas der tieši kā uzliets!

Bet būt šķirtai bija grūti. Arī mūsu sabiedrībā ir zināma atšķirtība šiem vieniniekiem. Tad, kad izšķiros, es ļoti lielu nosodījumu no daudziem draudzes cilvēkiem dabūju.

Atminos, kad mana laulības dzīve gāja postā, es ļoti piedomāju pie tā, lai nekad nedomātu, kā varēja būt bijis. Kā būtu, ja es kādu citu būtu apprecējusi... Es biju devusi savu solījumu Dieva priekšā un gribēju to turēt. Bet pēc tam, kad laulība jau sen bija izšķirta, bijušais vīrs iznāca no cietuma un gribēja it kā atjaunot attiecības, es viņam prasīju, vai viņš nodarīto nožēlo. Viņš atbildēja, ka nevienam neko sliktu neesot darījis. Tad es sapratu, ka tur nekā nebūs. Un

vēl es lūdzu, ja tas ir Dieva prāts, ka man ar kādu citu jāveido dzīve kopā, tad lai Viņš to pilnīgi skaidri parāda. Bet tā nenotika.

Viss no Dieva žēlastības

Es zināju, ka kopīga Bībeles lasīšana un lūgšana ir vienīgais, kā vispār varu saturēt savu ģimeni, bērnus pie Dieva noturēt. Bet vienalga - ja viņi paliek pie Dieva, tas arī ir brīnums. Jo bērnam taču ir tik daudz kārdinājumu! Uzskatu par lielu brīnumu arī, ka mani mazbērni pie Dieva grib turēties. Kamēr esam dzīvi, mūsu uzdevums ir par bērniem un mazbērniem lūgt. Vienalga, kādiem purviem un grūtībām esmu izgājusi cauri, es uzskatu, ka draudze, brāļi un māsas ir pats svarīgākais, kas dzīvē ir. Jo mūsu ticības brāļi un māsas dod mums, un mēs dodam viņiem. Bez baznīcas un draudzes nav pareizi dzīvot, ir jādzīvo Dieva ļaužu vidū.

Šobrīd es kalpoju draudzes kori un kafejnīcas komandā. Nu jau septiņpadsmito gadu esmu ņēmusi aprūpē savu brālēnu, mūsu draudzes locekli, garīgu invalidu Gunti. Katru vakaru kopā ar viņu lasām Bībeli - viņš lēni, lēni lasa, ļoti neskaidri. Citreiz kaut ko izlaiž... Tas arī ir liels pacietības vingrinājums. Bet šie gadi kopā, lai arī grūti, man ir devuši ļoti daudz.

Tikai no Dieva žēlastības visa dzīve ir bijusi, daudz kas ir piedzīvots, saprasts, pārdzīvots un redzēts. Un ar Dieva žēlastību ir arī mans skats nākotnē. *mm*

Interviju sagatavoja **Rute Kārkliņa**

DIEVS DOD LAIKU

Māra Martinsone
Mazzalacas draudze

Katra diena, kuru Tu dzīvo uz zemes ir vienreizēja un vērtīga. Ar prātu to saprotu, bet vai es patiesi izdzīvoju katru dienu ar Kristu, saprotot, ka katra diena, stunda, minūte mums ir kā dāvana?

Arī mana ikdiena ir visu laiku bijusi skrējienā - māja, darbs, ģimene, draudze. Katrai lietai vajag savu laiku un uzmanību. Attopies, ka esi kā vāvere ritenī. Droši vien, ka daudziem ir tāpat. Bet bija kāda diena, kura man lika apstāties. Saprotot, ka ne es, bet gan kāds Cits ir tas, kas manu dzīvi vada un koriģē.

2014. gada augustā biju uz krūšu sonogrāfiju un biju priecīga, ka nekas nav atrasts, ka varu tikai pēc gada atkal ierasties uz profilaktisko apskati. Bet mani prieki nebija ilgi. Pēc mēneša krūti sajutu lielu veidojumu, kurš parādījās pēc jauna krūstura valkāšanas. Domāju, ka izies, ja tik ātri parādījies, tad gan jau ātri pazudīs, varbūt noberzusies vai saspiedusies kāda ādas daļa. Bet pēc mēneša nekas nebija pazudis. Devos pie ģimenes ārstes, lai nosūta mani vēlreiz uz USG, viņa diezgan negribīgi to darīja, jo uzskatīja, ka tas nav bīstams veidojums, kaut arī man likās, ka ir paliels. Pēc mēneša (oktobrī) braucu uz Gailezera onkoloģiskās slimnīcas USG. Nemiers bija liels, bet drošība bija tā, ka nekas nenotiek bez mūsu Tēva ziņas. Ka viss, kas ar mani notiek, ir tas labākais man. Paradoksāli, bet tādas domas man toreiz bija un ir vēl arvien.

USG apstiprināja, ka veidojums izskatās pēc ļaundabīga un uzreiz nosūtīja pie onkologa, kurš nozīmēja biopsiju, kura pierādīja, ka tas ir ļaundabīgs audzējs un izskatās, ka 2. stadijā. Viss process notika tik ātri un mudīgi. Nākamajā nedēļā es jau atrados slimnīcā uz operāciju. Tā bija Dieva vadība, ka viss notika tik ātri. Liels bija mans prieks, ka ieejot savā palātā, uz galda ieraudzīju Jauno Derību Gideona izdevumā un arī katoļu draudžu izdevumu „Mieram Tuvu”. Tas bija kā stiprinājums, ka esmu Die-va rokās, ka Viņš ir man blakus. Liela svētība, ka biju viena savā istabiņā, varēju nākt mūsu Kunga tuvumā lūgšanās neviena netraucēta, lasīt Dieva Vārdu. Bija arī laiks sarakstīt Ziemsvētku apsveikumus, par ko biju jau iepriekš Dievam lūgusi, lai dāvā man laiku to izdarīt. Šķiet sikums, bet Dievs pat šādas lūgšanas dzird un atrod laiku arī tad, kad liekas, ka laika tam nav.

Operācija noritēja labi. Arī visa sadzīšana ritēja ļoti labi. Domāju, ka nu viss process ir beidzies, bet lielus asaru plūdus piedzīvoju, kad ārsts pateica, ka vēl sekos ķīmijas kursi un staru terapija. To bija grūti pieņemt. Domāju, ka izgriezīs un varu dzīvot tālāk, bet tas bija māns. Mana ikdiena krasi izmainījās.

Arī pēcoperācijas laiks slimnīcā bija interesants. Visa nodaļa bija ļoti optimistiska, sievietes viena otru iedrošināja, juta līdzīgu tām, kurām šī cīņa bija grūtāka. Arī es iedraudzējos ar kādu sievieti no Jelgavas. Mums sanāca pavadīt daudz laika kopā sarunās, pastaigājoties vai vienai otru apciemojot istabīnās. Viņa bija ļoti vientuļa, viņas vīrs un vienīgais bērns bija jau mūžībā un viņa savai dzīvei nesaskatīja nekādu jēgu. Viņas parastais teiciens bija: „Tu jauna, tev jācīnās, bet, ko ta es, man jau viss ir pagājis.” Centos viņai stāstīt par draudzi, par ticību Kristum, kas mani stiprina un iedrošina. Bet viņa bija diezgan nepieņemoša. Svētdien biju priecīga, ka varu iet viņas istabīnā noskatīties dievkalpojumu, bet viss šis laiks pagāja viņai runājoties un man bija iekšēja nesaprašana, kā lai viņai pastāsta vēsti par Kristu, ka viņa ir svarīga, ka Kristus par viņu ir nomiris. Es lūdzu par to un Dievs

atbildēja uz manu lūgšanu. Vienu dienu staigājot sastapu kādas draudzības mācītāju, kurš arī nāca no staru terapijas, tāds priecīgs. Runājoties ar mums abām, viņš pasludināja vēsti, ka Kristus ir Tas, kas mūs iestiprina, jo Viņam mēs esam svarīgi, ka mūsu dēļ pie krusta bija Viņa ciešanas un nu Viņš ir augšāmcēlies. Mana jauniepatītā sieviete palika domīga. Es nezinu, kāda ir viņas dzīve tagad, bet ticu, ka Dievs uz viņu runā.

Kad devos uz māju, bija pienākusi analīzes atbilde, kurā uzzināju, ka man ir 1. stadija. Dievs darīja brīnumu, jo sākotnēji audzējs tika apzīmēts kā 2. stadijas. Es pateicos Dievam, ka Viņš mani iedrošināja katrā solī.

Priekšā vēl bija sešas reizes ķīmijas kurss un pilna staru terapija. Tas manu ikdienu krasi mainīja un lika ļoti novērtēt, ko nozīmē justies labi, būt spēcīgai un būt ar gariem matiem.

Foto no
Pelču noņemnes

Biju ļoti pārsteigta par cilvēku daudzumu ķīmijas nodaļā. Vienā istabiņā vien mēs bijām kādi deviņi cilvēki un tādas istabiņas bija vairākas. Dievs mani svētīja ar jauku medmāsiņu, kura katru slimnieku apčubināja un uzmundrināja: „Strādājiet čakli!”

Un, kad no miega modāties, pretī vienmēr bija viņas mīlais smaids. Es ticu, ka Dievs viņu dāvāja kā stiprinājumu mums katrai, kas bijām viņas aprūpē.

Ķīmijas process nebija jauks, kādu nedēļu pēc tā jutos ļoti slima.

Visvairāk žēl bija manu bērnu, kuriem bija grūti saprast, ka vienmēr „visu varošā” mamma nu nevar neko daudz. Es ticu, ka arī viņiem šis bija pārdomu laiks, kurā daudz runājām par Mūžību. Jo ikdienā par to nesanāk runāt.

Staru terapija bija savādāka. Tā nebija grūta, bet pacietību prasīja gan – pacietību izbraukāt Gaiļezeru katru rītu (32 reizes) un pārvarēt miegu un nogurumu, kurš uzmacās visnepiemērotākos brīžos, piem., dziedot kora koncertā.

Dievs mani ir vadījis visam cauri un Viņa roka ir mani turējusi. Pirms es par visu uzzināju, biju lūgusi Dievam, ka vēlos vairāk laika būt ar Viņu lūgšanās, lasīt Viņa Vārdu. Dievs man deva šo laiku un liek šo laiku novērtēt vēl arvien.

Mums katra diena tiek dota kā žēlastības diena, kurā varam apliecināt Kristu citiem.

Darīsim to! Jo Kristus nāks drīz un tad laika vairs nebūs nemaz! *mm*

SKĀRIENJUTĪGĀ LAIKMETA attiecības draudzē

Svētdienas rītā ļaudis steidz uz Dievnamu. Neviļus ievēroju, ka daudzi glāsta dažādas plastmasas ierīces, kustina pa labi pa kreisi, šūpo... utt. Modernās tehnoloģijas ar milzu lēcieni ielavās mūsu ikdienā. Kā šādas pārmaiņas ietekmē manas attiecības ar līdzcilvēkiem un Dievu?

Turpinājums no iepriekšējā žurnāla numura

Lielāko dienas daļu bakstot ar pirkstu planšetdatoru vai viedtālruni, nesen veiktie medicīnas pētījumi apstiprina, ka tiek traucēta pirkstu motorika. Mūsu elpošanas ceļi cieš no putekļiem, kas sadeg, kad portatīvais dators uzkarst, strādājot jūtam it kā deguma smaržu. Tam seko alerģiskas iesnas, aizlikts deguns, sarkanās, pietūkušas acis. Noteikti esat manījušas, ka dators īpaši piesaista putekļus - ilgstoši to darbinot, tie nonāk arī uz manas sejas, no kurienes tie nokļūst elpošanas ceļos un apmetas tur uz dzīvi.

Tiek lēsts, ka datora viļņa garums ir tāds, pats kā mikroviļņu krāsniņ. Pārmērīgi lietojot datortehniku, biežāk piedzīvosiet redzes traucējumus, muguras sāpes, galvas sāpes, cietīsiet no mazkustīga dzīvesveida graužošajām sekām. Diemžēl novājinās arī nervu sistēma un izmainās psihe. Jūs biežāk piemeklēs neapmierinātība ar savu dzīvi, aizkaitināmība, trauksme un miega traucējumi. Ja

labprātāk spēlējat datorspēles, nevis sarunājaties, jūs var piemeklēt pat atmiņas pasliktināšanās. Dzīvojot virtuālajā pasaulē, šķietami tas rada izjūtu, ka risinām problēmas, bet rezultātā tās tikai samilzt. Tā nemanot attālināmies no reālas dzīves. Pamazām visas šīs problēmas izmaina mūsu dzīves kvalitāti un domāšanu.

Pārmērības signāls ir, ja jūs piemeklējusi apsēstība nepārtraukti pārbaudīt e-pastu, grūtības sagaidīt interneta lapas ielādēšanos, vai nepārvaramu vēlmi izziņot visai pasaulei katru savu darbību un komentēt citu pasaules iedzīvotāju domas, izteicienus un rīcību. Vēl trakāk – daudzas stundas pavadīt datora spēlēs, virtuāli iekopjot dārziņu, datora ekrānā stādot kāpostus, barojot dzīvnieciņus, mākslīgi kopjot pašbūvētu māju datorā, audzinot „spēļu” bērņus...

Vai ikdienā arvien ilgāk lietojam interneta pakalpojumus vai kopjam īstu draudzību?

Esiet nomodā, ka pāri mēram neaizraujaties ar virtuālo vidi. Cīnieties, meklējiet īstas attiecības, baudiet vairāk īstu dzīvi!

Tagad vēlos līdzdalīt jums kādu gadījumu iz dzīves. Ieeju savas meitas istabā - izplūdusi asarās, viņa gauži raud. Pirms mirkļa maniju viņu priecīgu atnākam no skolas. Kad prasu, kas noticis, viņa atbild: "Piesēdos uz mirkli pie datora, iegāju draugos, izlasīju nicinošu, pazemojošu, aizvainojošu vēstuli no klases biedrenes, kura vairījās būt tik drosmīga skolā un izrunāt problēmu aci pret aci." Jautāju meitai, ko viņa meklē draugos? Bērniem mūsdienās ir mode ievainot no attāluma, jo klātienē nereti nav dūša.

Protams, ir piedzīvoti arī reti pozitīvi mirkļi, kad draugos vai feisbukā lasām kādu liecību, iedrošinājumu, kas mūs ceļ ticībā. Kalpojot draudzē, nevilus sevi esmu pieķērusi, ka ar pirksta kustību kādu māsu vēlos nolikt uz "desktopa" vai pārvietot kaut kur tālāk citā vietā uz datora displeja, lai nekrīt acīs. Ar šo vēlmi citus vadīt, bakstīt, ir nopietni jācīnās jau tad, kad tas iezogas domās, jo mani vada Radītājs,

Jēzus un arī manus līdzcilvēkus vada mīlošais Dievs.

Protams, arī es lietoju skārienjutīgu telefonu, internetu. Tikai jāizsver, vai tā ir svētība vai lāsts? Veselīgām attiecībām nav nepieciešama planšete, kuras iegādei dažkārt pat esam spējīgas neprāta vadītas paņemt kredītu bankā. Bet vērtīga ir atzinība, ko sniedzam viens otram klātienē, pieskārieni, rūpes, kas patikami pārsteidz un sagādā prieku, dāvanas, kopā pavadīts laiks, dzīvas attiecības ar Radītāju.

Kāds ir teicis: "Dzīvojot virtuālu dzīvi, mums tā zūd redzes asums, līdz nokļūstam baisā aklumā pret savu vainu, kļūdām un nepieciešamību mainīties."

Mums jāsāk ar sevi. Nozīmīgākais nav, kāds man ir telefons, bet gan, kāda es esmu Dieva priekšā! Kāda ir mana sirds, mana ikdiena, vai tā nes mīlestību apkārtējiem? Būsim uzmanīgas, ka ejot līdz modernu tehnoloģiju laikam, nezaudējam pašu dārgāko - savu dzīves laiku un attiecības ar līdzcilvēkiem, ko Dievs mums bagātīgi piešķīris savā žēlastībā.

Kopīgi pavadīts laiks
Pelču nometnē

Sklandu rauši,

kas iraid tie paši žograuši
vai dižrauši

Mīklai:

rupja maluma rudzu milti 2 glāzes
ūdens 1 glāze
sviests 50 g

Pildījumam:

vārīti kartupeļi 3 - 4 gab.
burkāni 1 kg
sviests 50 g
piens 1 glāze
manna 2 ēd. k.
skābs krējums 100 g
olas 3 gab.
sāls, cukurs pēc garšas

Novāra kartupeļus un burkānus ar visām mizām sālsūdenī, var vārīt vienā katlā. Kad dārzeņi mīksti, tos nedaudz atdzesē un nomizo.

Kamēr vārās kartupeļi, ātri samīca mīklu - sajauc miltus ar ūdeni un sviestu, līdz veidojas stingra mīkla. Noliek atpūsties.

Gatavo atsevišķi kartupeļu pildījuma masu un burkānu masu. Kartupeļus liek bļodā un saspaida, pievieno kausētu sviestu, vienu olas dzeltenumu un sāli pēc garšas. Visu labi izmaisa.

Atsevišķi izvāra nedaudz mannas biezputru vai paņem no brokastīs neapēstās.

Burkānus saspaida, pievieno olu, skābu krējumu un sāli pēc garšas.

Apkaisa galdu ar miltiem un veido pamatnītes. Mīklu saveļ veltnī, sagriež ripiņās, katru ripu izrullē ar mīklas rulli apaļu un ārējo malu paceļ uz augšu ar pirkstiem, veidojot sētiņu, jo „sklanda” kurzemnieku mēlē nozīmē to pašu sētu vai žogu. Šo darbiņu patīk darīt bērniem, un to var droši viņiem uzticēt! Ir pat ļoti jauki, ja katrs rausītis iznāk savādāk!

Sakarsē cepeškrāsni 180°C. Sagatavo cepamplāti, to izklājot ar cepamo papīru.

Izveidotās pamatnītes liek uz plāts un piepilda vispirms ar kartupeļu masu, tad nedaudz mannas biezputras, pa virsu liek burkānu masu (ir variants, ka kartupeļu un mannas masas jau iepriekš sajauc kopā). Pārsmērē ar krējuma un olas maisījumu (saldummīļi te var pievienot nedaudz cukura), uzkaisa kanēļa migliņu. Pildītos raušus liek karstā krāsnī un cep gatavus, 20 - 30 minūtes.

Baudiet, izgaršojiet un pateicieties Dievam par bagāto rudens ražu!

m m

